ВЕНЦИСЛАВ ЗАНКОВ

ПОСЛЕДНИТЕ ГРАЖДАНИ НА КАЛЕ

2016

ИЗЛОЖБА СКУЛПТУРА

строителен обект
3-ти корпус на НБУ
ул. Монтевидео № 21

с подкрепата на
Централен фонд
за стратегическо развитие
към Настоятелството на НБУ

Венцислав Занков

Крепостите са непотребни

(„Последните граждани на Кале”, самостоятелна изложба скулптура)
26.05 – 05.06.2016

С проекта „Последните граждани на Кале” интерпретирам и развивам идеята на популярната скулптурна композиция на Огюст Роден „Гражданите на Кале” (1889), като изтеглям смисъла й към непосредственото настояще - предаването на Ключа на Крепостта става метафора за съвременната ситуация в Европа.

„Последните граждани на Кале” е опит за художествена рефлексия върху случващото се днес в неговата амбивалентност - приемане/отхвърляне на реалността - военни конфликти, бежанци, атентати... Гражданинът на света се оказва предаден от собствения си цивилизационен статут, превзет отвътре, през собствените си ценности, изградени, без да осигуряват каквато и да е защита в убеждението, че светът не може да бъде друг, освен един.

Съвременният гражданин се оказва в пряка среща с оголения живот на човешкото съществуване, независимо от коя страна на крепостната стена е. Крепостите са непотребни, освен като туристическа атракция, битките са за духа. А духът на крепостта отдавна е всмукан в консуматизма, комерсиализма, в свръхпроизводство на синтетика на желания и фантазми.

Фигурите, телата, включени като скулптура в „Последните граждани на Кале”, са отчуждени, разделени, оголени, проядени и самотни в страданието и отчаянието си, в безсилието пред непонятното - представата за Един свят е взривена. Дезинтеграция.

Естетиката на тези „пластмасовите хора” е извлечена от самия материал – полиуретан и полиестер в ярки рекламни цветове (оранжево, розово, виолетово, червено). Използваните автомобилни бои са в контраст и дисонанс със състоянията и деформираната разкъсана плът на фигурите, които покриват – оголени, екстатични фигури. Органиката на човешкото тяло е изведена през използвания нестандартен материал, продукт на органичната химия. Основните фигурни композиции са в естествен размер (life-size).

Мястото: сградата на III корпус НБУ, в процес на изграждане (арх. Зарко Узунов) - оголени стени, суров бетон, зеещи прозоречни отвори, пусто пространство, пространство в себе си. Възприемането му е двузначно - между изоставено и предстоящо, нито излязло от употреба, нито влязло в употреба. В това времево и смислово пропадане попадат и «Последните граждани на Кале».

Има и още по-актуално от актуалното настояще, което е тук, в сърцевината – след Ние, Вие, Аз, Сега… след вече отминалото и преди още незапочналото. Енергията е изсмукана в не-ставане, не-свършване, не-преход. Витае безсилие и разпад. Протестът, обезсилен политически, става екзистенциален. Свити в себе си, преставаме да бъдем граждани. Цари апатия и оцеляване, спасение поединично, изсмукани от безсмисленото рециклиране на смисли в едно изхабено политическо пространство. Времето е извън нас и ние сме извън времето.

Гражданите на Кале не предават ключа на града на английските войски през 1347 г; днес Последните от тях са из/оставени сами на себе си, последни пред невъзможността за изход...

Проектът е реализиран с подкрепата на Централен фонд за стратегическо развитие към Настоятелството на НБУ.

Венцислав Занков: Последните граждани на Кале
26 май – 5 юни 2016
Нов български университет – в строящия се трети корпус

Радослав Механджийски
http://artnewscafe.com/bulletin/index.php/2016/06/04/zankov_kale/

Неочакван дом за скулптурите на Венцислав Занков се оказа строящият се в момента трети корпус на Нов български университет (по проект на арх. Зарко Узунов). И, без никакво съмнение, екстатичните човешки фигури, с разръфаната си ярко оцветена пластмасова плът, обитават пространството в състояние на тотално единство. Студенината на грубия строеж се е превърнала в съзвучна епидерма, където емоционалният катарзис на тези зловещо-красиви образи може свободно да се разгърне и да упои атмосферата на все още „примитивните”, неокултурени простори във вътрешността на плавно издигащото се здание.

Всички скулптури са създадени от сходен архетип „телесна материя” (експресивно разработена пластмаса), а всяка отделна фигура сякаш олицетворява екстремно състояние на духа, напомнящо за някакво дълбоко, саморазрушително безпокойство; някаква непоносима, изпепеляваща драма, проникнала като вирус в психо-материалния обект пред очите ни. И този синтез между произведенията на изкуството и наподобяващото бетонен лабиринт пространство ни отвежда в напълно паралелен свят, „скрит” в утробата на една динамична образователна институция.

Тематично Венцислав Занков реферира към известната скулптурна композиция на Роден „Гражданите на Кале”, но тя в случая е само повод за разработването на образи, изцяло пропити от актуалната съвременност. Пластмасовият материал е производен на органичната химия, ярките цветове, в които традиционно бихме открили някакво крещящо поп-звучене и постаментите с неонова светлина придават известно усещане за преднамерена бутафорност. Ако мислим видяното като вид метафора за настоящия социум, интуитивно ще засегнем темата за невъзможностите.

Неспособността на демократичните социално-икономически доктрини да съзреят в хармонична глобална ценностна система, въпреки идеалите за свобода и равноправие. Чувството за несигурност, породено от реалистичната мисъл за потенциален разпад на мащабни политически проекти, какъвто е Европейският съюз, например. Генералната невъзможност да надскочим ограниченията си, действително да усетим, съзидателно да съпреживеем субективната реалност на отсрещния, болката на природата, ирационалното у самите себе си…

Движението сред изложбата действително напомня лабиринт, сред който изненадващо се срещаме – понякога непосредствено пред нас, понякога в дъното на бетонното отделение – с тези образи на човешките терзания, сякаш в процес на прогаряща ги отвътре бавна и мъчителна имплозия. Телесните деформации често са физически непостижими, но може ли някой да посочи как изглежда деформирания дух? „Интимните” срещи с отделни произведения се редуват с по-обширни пространства, където са разположени цели скулптурни ансамбли.

В цялостната атмосфера на изложбата има нещо магнетично, което те подтиква да прекараш известно време в пространството, просто съзерцавайки – изживяването притежава особена структурна чистота, вероятно породена от голотата на „обезличеното” здание, позволяващо на художествените послания пълноценно да „присвоят” неутралността на строителния обект. За момент ти се прииква тази изложба да остане там за неопределен период, за да може човек, от време на време, да се връща към нея – подобно на католическа изповедалня, където обаче пасторът е собственото ни отражение, разкрито от общуването ни с тези завладяващи произведения.

„Има и още по-актуално на актуалното настояще, което е тук, в сърцевината – след Ние, Вие, Аз, Сега… след вече отминалото и преди още незапочнатото. Енергията е изцедена в не-ставане, не-свършване, в не-преход с не-виновни. Витае безсилие и разпад, Протестът, обезсилен политически, става екзистенциален, свити в себе си преставаме да бъдем граждани – апатия и оцеляване, спасение по единично е единственият реален морален хоризонт, изсмукани от безсмисленото рециклиране на смисли в едно изхабено и уморено политически пространство. Времето е извън нас и ние сме извън времето” (В. Занков).

Редно е да поздравим всички страни, взели участие в реализацията на проекта, включително и администрацията на Нов български университет.

2016_hape 65x71xH195cm, полиуретан, полиестер, оцветен

exhibition view 2016 NBU

2015, za_glavata_rose 60x83xH125cm,
полиуретан, полиестер, оцветенн

2016 hand_up_rosov_80x130x190cm,
полиуретан, полиестер, оцветен

2015 why_81x50xH135cm, полиуретан,
полиестер, оцветен

2016_give_me 185x180x90cm полиуретан,
полиестер, оцветен

2016_she_ORANGE 160x85x90cm,
полиуретан, полиестер, неон, оцветен

exhibition view 2016 NBU

exhibition view 2016 NBU

2015 razperen 144x51xH230cm, полиуретан, полиестер, оцветен

exhibition view 2016 NBU

exhibition view 2016 NBU

2015 violet_75x77xH195cm,
полиуретан, полиестер, оцветен

2017_after_elgreco_2 H120x100x86cm,
полиуретан, полиестер, оцветен

2015 hvurljane_73x95xH101cm,
полиуретан, полиестер, оцветен

2015 hvurljane_73x95xH101cm,
полиуретан, полиестер, оцветен

2015 kraka 54x90xH128cm,
полиуретан, полиестер, оцветен

3_red_is it possible_sednal 77x87xH54cm
2015 полиуретан, полиестер, неон,
оцветен

2015, ikar_155x84xH105cm, полиуретан,
полиестер, оцветен

1st_red 46x87xH43cm, 2015 полиуретан, полиестер,
неон, оцветен private collection

2_red 47x87xH43cm 2015 полиуретан,
полиестер,оцветен private collection

2016 siv
47x47xH124cm,
полиуретан,
полиестер, оцветен

exhibition view 2016 NBU

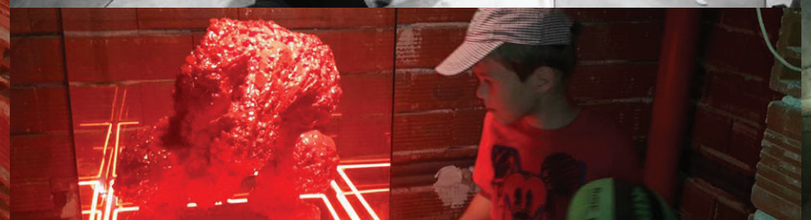

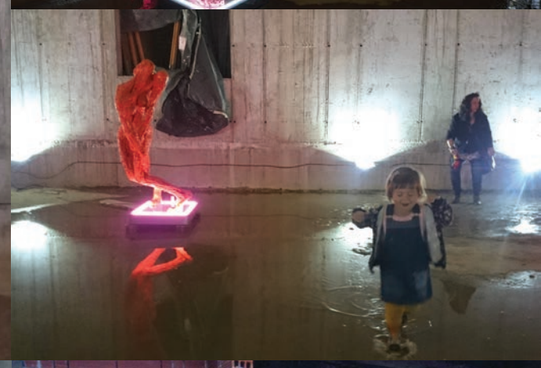

Венцислав Занков работи в областта на живописта, скулптурата, видеото, инсталацията, пърформанса, новите медии. Един от най-активните български автори в това поле след 1989 г. Завършва скулптура в НХА, София (1988). В периода 1997-2008 г. е хоноруван, а от 2009 г. - редовен преподавател в департамент „Изящни изкуства" към НБУ. Хоноруван преподавател по скулптура в НХА (2010). Доктор по Изкуствознание и изобразително изкуство (2013). Консултант в обучителна програма по психодрама, социометрия и групова терапия, Фондация „Психотерапия 2000". Дипломиран магистър по филмово и телевизионно изкуство, НБУ (2016).

Сред последните му самостоятелни изяви са: „О, щастливи дни", галерия „Райко Алексиев" СБХ, София, 2014; „Последният будоар" (скулптура, кръв, видео), галерия „Райко Алексиев", СБХ, София, 2011; „Нова призрачна живопис / всички вече сме призраци", галерия „Ракурси", София, 2011; „Post-романтизъм. Reloaded", БКИ – Берлин, 2011; „Възможно-Невъзможно", идейни проекти за естетизация на градската среда с подкрепата на столична програма „Култура", 2011 и др..

Участвал е в множество групови изложби. Автор е на множество публикации в периодичния печат и в интернет.